

El propassat dia 1 d'octubre de 2022 es va commemorar la 32a celebració del Dia Internacional de les Persones Grans, designat per l'Assemblea General de l'Organització de les Nacions Unides (ONU) en la seva resolució 45/106. No és només un dia de celebració, sinó també de reivindicacions i propostes que donin solució als reptes amb els quals ens enfrontem les persones grans.

Amb dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE) de l'1 de gener de 2022, a Catalunya, amb una població de 7.679.410 habitants, les persones majors de 65 anys són el 19,6 %.

La pandèmia ens ha de fer reflexionar sobre la importància que atorga la societat a la salut, l'habitatge, les relacions socials i, sobretot, a les cures, ja que són un element central per assegurar la qualitat de vida de tota la població. Les persones grans com a grup de risc davant el virus, hem sofert i continuem sofrint les conseqüències també de la falta de recursos que les administracions públiques destinen a les polítiques públiques de salut, habitatge i dependència.

La crisi sanitària ha posat el focus sobre les residències, en les quals s'han infectat i mort un nombre molt elevat de persones grans residents i, en molts casos, sense rebre assistència mèdica.

La qualitat de l'atenció de les persones grans residents i les condicions laborals de les persones treballadores que les atenen han fet saltar les alarmes sobre la necessitat d'augmentar el control sobre les residències, especialment en moments crítics. No s'ha d'oblidar que el 70 % de les places residencials són privades. És necessari analitzar la gravetat del que ha ocorregut amb la COVID-19 i mobilitzar totes les administracions públiques per canviar l'actual model per evitar que només es busqui el benefici econòmic. Cal centrar-se fonamentalment en el benestar de les persones usuàries.

Els sistemes públics de salut, dependència i serveis socials són elements essencials per a aconseguir envellir en condicions saludables i amb autonomia.

Davant els problemes que té el nostre col·lectiu, és de justícia que es tinguin en compte les propostes en el desenvolupament de les polítiques públiques: una major dotació de recursos per a la millora del sistema de salut i dependència, el finançament de les pensions i el replantejament del sistema productiu i fiscal. Per això reclamem el següent:

1. Les polítiques públiques en matèria de promoció de la salut són imprescindibles per a garantir l'envelliment actiu. Per això, cal situar la despesa sanitària pública en, almenys, el 7,2 % del PIB. El finançament ha d'assegurar l'increment de la despesa en atenció primària fins al 25 % del total per aconseguir acostar a la població els serveis sanitaris.

2. Les persones grans preferim envellir a casa nostra, però un dels principals problemes és l'accessibilitat a les nostres pròpies llars. A l'Estat hi ha al voltant de 5 milions d'edificis que no compten amb ascensor, a més d'altres barreres arquitectòniques, per la qual cosa 1,8 milions de persones quasi no poden sortir de casa seva. Cal impulsar l'atenció domiciliària a les persones dependents, així com reforçar els centres d'atenció diürns i nocturns.

3. S'ha d'impulsar una llei integral dels drets de les persones grans. Aquesta llei ha de garantir la protecció específica de les persones grans en els àmbits de la salut, l'habitatge, la protecció social i econòmica, la protecció jurídica, l'accés a la cultura i l'oci, la no discriminació per raó d'edat o sexe, la visibilitat i la participació activa en tots els àmbits. En definitiva, una llei que protegeixi i impulsi la idea de l'envelliment actiu.

4. Estem en una crisi energètica i alimentària, amb fortes pujades dels preus, que fa que milers de pensionistes i jubilats tinguin problemes per arribar a final de mes. Per això és necessari que s'abaixi el preu dels serveis essencials i s'aconsegueixi un repartiment equilibrat entre totes les rendes, incloent els beneficis empresarials.

5. Cal continuar garantint el sistema públic de pensions. Amb la revaloració de les pensions segons la mitjana de la pujada de l'IPC de desembre a novembre i el fet que l'Estat assumeix les polítiques d'interès general (ocupació, igualtat, suport sectorial, etc.), no hem d'oblidar la desigualtat salarial entre homes i dones en les pensions, que col·loquen les dones en una posició pitjor. Cal solucionar aquesta situació que les afecta tan negativament.

6. És urgent actualitzar l'indicador de renda de suficiència de Catalunya (IRSC), que porta congelat des del 2010, ja fa 12 anys, per frenar l'augment de la desigualtat. L'actualització de l'IRSC hauria de ser automàtica per situar-lo en el llindar de la pobresa.

7. Cal reformar el sistema de preus del mercat de l'electricitat per limitar els beneficis extraordinaris de les companyies elèctriques i garantir un major control públic. Hi ha companyies en una gran part dels països de la UE en les quals el capital és públic en part o totalment. Reivindiquem aquestes mateixes condicions per al nostre país.

8. Cal revisar els criteris d'accés al bo social tèrmic, perquè aquest cobreixi més col·lectius en situació de pobresa energètica, simplificant la càrrega burocràtica i facilitant les gestions per a poder acollir-s'hi.

9. Es necessita assegurar una estructura fiscal justa i eficient, que permeti assumir la inversió social necessària que ens acosti a la mitjana dels països europeus del nostre entorn per assegurar vides dignes i una major cohesió social.

José Luis Valdivieso Álvarez

Representant de CCOO al Consell Comarcal del Baix Camp

